

פרידה מאבא

אבא היקר שלי,

אני כותב לך מכתב פרידה זה ביום חמישי ה- 24 לפברואר 2011
לאחר שהבוקר בשעה 06:30 קיבלתי את הטלפון מאימא, הטלפון
שמאוד חששתי לקבל....

אתה נאבק עכשיו את המאבק האחרון שלך.....שבעצם לצערי הרב,
לדברי הרופאים, כבר הוכרע.....

הייתה לי את הזכות הגדולה לסעוד אותך ולעזור לך במהלך
החודשים האחרונים, ובתקופה הזו חוויתי איתך דברים שבעצם
העידו שוב על האופי המיוחד שלך ועל האישיות יוצאת הדופן שלך.

עברת בחצי השנה האחרונה תקופה מאוד קשה, אשפוזים
ממושכים, טיפולים ובדיקות אין ספור, ומאבק הישרדות קשה. גם
במהלך תקופה קשה זו כשהיית מאושפז ובמצב קשה, דאגת
להתקשר לאילן מישפאר על מנת להשיג מחיר טוב לטלוויזיה עבור אחד מאנשי הצוות....

בחודשים האחרונים נראה היה שאתה מצליח להתגבר ולחזור לפעילות, לחזור לתפקוד עצמאי שאותו כל כך
אהבת....אפילו חזרת לעבוד עם המחשב, להוריד סרטים, להוריד תמונות...אתה יכולת ללמד הרבה צעירים איך
לעבוד עם המחשב....

מייד כשהתחלת להתאושש מעט ולקחתי אותך בפעם הראשונה לביקור אצל הרופאה שלך ד"ר עירין בקופת
החולים הכללית בבית הכרם, איזו קבלת פנים הייתה לך שם.....פשוט מדהים. וכאשר אתה בקושי יכול לשבת,
שלא לדבר על לעמוד או ללכת....ביקשת ממני לקנות חבילות שוקולדים (האיכותיים ביותר שיש -כהגדרתך)
עבור המזכירה של קופת החולים ועבור ד"ר עירין.....

ואז ביקשת להביא לך הליכון מיד שרה. הבאנו לך הליכון "סטנדרטי" עם שני גלגלים קטנים מקדימה ושתי
רגליים קבועות מאחורה. לאחר מספר ימים אמרת לי: "איזה הליכון הבאת לי? הליכון של זקנים....אני צריך
הליכון שאפשר ללכת איתו יותר מהר....."

ואז הבאתי לך את ה-"רולטור" הליכון על שלושה גלגלים שניתן ללכת איתו הרבה יותר מהר....

ואז לאחר כמה זמן החלטת: "אני רוצה מקל הליכה, אתה יכול להחזיר את הרולטור...". ואכן כך היה. הבאתי לך
מקל הליכה ואיתו התחלת ללכת, ולבסוף גם עליו וויתרת.....

ובנושא טיפולי ההידרתרפיה (פיזיותרפיה בבריכה)....לאחר הפעם השנייה אמרת לי: "הטיפולים האלה מיועדים
לזקנים....זה לא בשבילי.....", אני צריך לחזור למועדון הכושר שלי – לרמדה – שם יותר נחמד...". ואכן הלכנו
ביחד על מנת לחדש לך את המנוי שם. וגם כאן, איזו קבלת פנים הייתה לך מכל הצוות...לא יאומן....

ואם לחזור מעט על ההיסטוריה המשותפת שלנו ביחד, אני חייב להזכיר את החיים העסקיים הסוערים, את
מאבק האיתנים שלך בנושא שרפ, את הנפילה והמלחמה ההרואית שלך להשתקם ממנה....שיעורים שהיו ויהיו
לי חשובים מאוד בחיים.....

ובהרבה מאוד פעמים כשהייתי פוגש במישהו ומזדהה בשם דוד פרוסמן, היו שואלים אותי: תגיד, אתה הבן של משה פרוסמן? וכשענית כן היו אומרים: "איזה בן אדם מיוחד..הוא עזר לי...הוא תמך בי... כל אחד בהתאם למקרה.....תמסור לו דרישת שלום חמה....."

ואני חייב לציין את סיור השורשים שערכנו ביחד, בו חזרת למקום ילדותך לאחר כ- 70 שנה שלא היית שם...מקום שם נספתה בשואה כל משפחתך....סיור מרגש עד דמעות...אותו תיעדתי בכ-13 שעות של צילום ווידאו...

הבטחתי לעצמי כי ברגע שאתה מרגיש מעט יותר טוב לאחר תקופת האשפוז הממושכת שעברת, אני מארגן את תיעוד מהלך החיים שלך באמצעות מחלקת התיעוד של יד ושם. ואכן, הצלחתי לארגן זאת, וביום ראשון השבוע הגיע צוות מיד ושם לביתך וערך איתך ראיון של כשעה וחצי שגם תועד בצילום ווידאו. תיעוד מרגש מאוד שילווה את כולנו בעתיד...אני מודה לאל על כך....

אהבת את החיים, מיצית אותם עד תום, לא היה לך ולו אף רגע אחד משעמם.

הצלחת להקים משפחה שאוהבת אותך ומעריכה אותך.

כולנו מוקירים ומעריכים את עוצמת האישיות שלך, משמעת הברזל, ההתמדה, החוכמה....תהיה חסר לכולנו אבא, ואני כבר מתחיל להתגעגע.

בנך האוהב,
דודו

משפחת פרוסמן בקובל, סביבות שנת 1930.
יושבים: ההורים דוד וגיטל וביניהם בנם הצעיר אברהם-משה.
עומדים: הילדים זלמן וחנה.